

EF-regi. Traktaten indeholder således bestemmelser om forskellige strukturfonde, der giver mulighed for at føre en inter-europæisk socialisme. Gennem disse strukturfonde vil det være muligt at foretage direkte økonomiske overførsler fra de velhavende EF-lande til de fattige EF-lande. Det er imidlertid vigtigt, at man er opmærksom på, at de fonde, der allerede på nuværende tidspunkt eksisterer, er så meget ude af kontrol, at det reelt betyder, at hele EF's økonomi ikke på nogen måde kan styres.

Formanden for Kommissionen – Jacques Delors – har udarbejdet en såkaldt Delors II-plan for finansiering af de øgede udgifter som følge af en eventuel vedtagelse af EF-Unionen. Planen går ud på at forhøje EF's samlede budget med ca. 40 pct. De ekstra midler skal skaffes gennem en såkaldt velfærdsafgift. Velfærdsafgiften beregnes som en procent af det enkelte lands bruttonationalprodukt, dog således, at procentsatsen fastsættes individuelt for det enkelte land ud fra landets økonomiske formåen.

Danmark er i denne sammenhæng at regne blandt EF's rigeste lande, hvorved den danske befolkning kan se frem til, at vores nuværende årlige »EF-skat« vil blive skruet gevaldigt op.

Kommissionen arbejder med mange nye forslag ud fra deisen om, at når Unions-Traktaten er blevet ratificeret, skal krav, såsom den tidligere nævnte borgerløn, kombineret med ambitioner om minimumskrav inden for kultur- og uddannelsespolitik m.v. uanset omfang og gennemførelsesgrad, utvivlsomt betyde krav om endnu større EF-budgetter og deraf følgende krav om større finansiering fra danske skatteydere.

Den danske regering og ja-sigerne har den opfattelse, at Danmark er forpligtet til disse ekstra betalinger, og at man derfor aktivt vil arbejde for projekternes gennemførelse. Skal indholdet af Unions-Traktaten sammenfattes, kan den kun betegnes som bureaukratisk og centralistisk, en afgivelse af den suveræne nationale afgørelse på nær sagt alt – undtagen kirkepolitik; at sige ja til Unionen er at sige ja til delstaten Danmark, medens et nej til Unionen er et ja til nationen Danmark.

Maastricht og Edinburgh

Når vi skal til en ny afstemning den 18.

maj, er der som nævnt ikke tale om, at vi skal stemme om noget nyt.

Det, vi skal stemme om den 18. maj, vil ikke desto mindre få betydning langt ud i fremtiden – og ikke kun for os selv og den nuværende vælgergeneration. I den forbindelse fristes man til at tænke, at det daglige arbejde ikke er andet end en parentes i historien, mens afgørelsen af Europas fremtid har en helt anden og vidtrækkende betydning.

Den 2. juni 1992 stemte danskerne nej til Maastricht-Traktaten. Så lavede flertallet af Folketingets partier et nationalt kompromis, hvor man på enhver tænkelig måde gjorde tingene modsat af, hvad man havde gjort i valgkampen. Derefter tog de danske ministre, med Uffe Ellemann-Jensen i spidsen, og Poul Nyrup Rasmussen som oppositionsleder, rundt i Europa og lovede guld og grønne skove til de andre lande, hvis man enedes om dette papir.

I Edinburgh enedes man egentlig ikke om særlig meget. Men det drejer sig ganske enkelt om århundredets største reklamefremstød. Det blev sagt, at danskerne havde fået det hele. Alt hvad man krævede kom igennem.

Men hvad skete der i virkeligheden?

a: *Edinburgh*

Danmark fik nogle præciseringer af teksten i Maastricht-Traktaten eller nogle aftaler, der reelt er uden betydning.

Danmark fik:

1: Vi står uden for ØMU's 3. fase. Men hindrer ikke de andre lande i at gå videre mod en fuld union.

2: Vi står uden for et egentligt Euro-politi, men vil ikke hindre de andre lande i at gå videre. Samtidig deltager Danmark i forvejen i det internationale europæiske politisamarbejde.

3: Det blev præciseret, at Maastricht-Traktaten ikke siger, at det europæiske unionsborgerskab er det samme som nationalt statsborgerskab.

4: Danmark skal ikke være med i en EF-hær eller WEU (Vestunionen). Men vi lader de andre gennemføre EF-hæren eller forsvarssamarbejdet. Samtidig binder vi os faktisk til at følge de beslutninger, der vedtages af de andre lan-